

18 лютого 2016 року

Лариса САЙ «Щоб світ залишався навколо, неначе священна скрижаль»!

З цією талановитою поетесою, вродливою жінкою і сильною особистістю. Читала і не раз перечитувала її вірші, які підкупляють чистотою почуттів і справдешньою любов'ю, заради якої варто жити.

Чотири своїх збірки; «Калина під снігом», «Устами марила любов», «Зів'ялі анемони ожили» і «Камертон серця» презентувала Лариса Сай читачам. І ось новий подарунок - «У лабіринті думок». Це трепетний порив небайдужої душі і ще

до людей, які її оточують, до рідної поліської землі, котра виплекала цей поетичний дар.

Я не літературний критик. І це не рецензія. Думки мої, може, й недосконалі, - просто як рядового читача, для кого книга, власне, й пишеться. Як кажуть, у кожного свій смак, навіть коли йдеться про поезію. Комусь не подобається римування, комусь - зміст. Як на мене, коли людина пише вірші, - це вже талант. І як хто його сприймає, - то вже інша справа.

виноград і горіх ла-

У книжці два розділи: «Шукаю вихід» і «Транзитний квиток». Якщо в попередніх збірках було більше особистого, ліричного, то нині автор дійсно перебуває в лабіринті думок і почуттів. Тут тісно переплітаються сторінки людського життя. Як у природі: весна-літо, осінь-зима. І кожен період - як одкровення. І тоді, коли «Надіялась і вірила, й любила, не думала, що буде навпаки. Здається, зсередини спопелила на вигоні веселі вітряки».... І коли «Перегорнула вицвілу сторінку і почала, як стрілочка, з хвилини новий виток бурхливого життя».

Лариса Іванівна пройшла справді тернистий шлях до свого жіночого щастя. Перше кохання, яке завело її за Полярне коло, народження сина в краю вічної мерзлоти і ... глибоке розчарування, біль, образа та повернення з маленькою дитиною додому, на свою землю, в материнський дім.

Вірші вона почала писати ще школяркою, тож після пережитого рядки ніби самі лягали на папір, тепер уже осмислені, сповнені якоїсь особливої сили, адже минуло не раз озивалося щемним болем. Глибока душевна

травма не вбила внутрішньої краси і прагнення бути потрібною людям, услужити їм своїм поетичним словом.

І вона пише. Пише серцем, яке знову прагне вірності і любові. І знаходить її. Ось чому поезія Лариси Іванівни - не просто римовані рядки. Читаючи їх, мимоволі проймаєшся настроєм авторки, та так і хочеться разом з нею радіти «простим речам на білім світі: дощу і снігу, і зіркам... надійним друзям, ворогам, для чогось посланим всім нам», а ще відчутти ностальгію чарівниці-осені, коли «гірчать чорнобривці жалями, летять журавлі над полями... земля вже пахне полинами, і чути в повітрі димами», та неминучої зими, в якій теж є свої зваби: «і метелиць білих неповторний блюз».

Є вірші, присвячені природі рідного Полісся, звичаям-празникам народним. Це Купальська ніч, Різдво, зимові свята, традиції. Правда, як на мене, можна було їх скомплектувати і виділити окремою добіркою. Це ж стосується і опису природи. Живе Лариса Іванівна і працює в Кузнецовську. Вчитель-вихователь. Член літературно-мистецької асоціації МАК. На вихідні обов'язково їде в рідні Іванчі. Там, де хата її дитинства «наче гніздечко залишене», де живе спогад про найріднішу - неньку, де батько «щовесни полюбляє садити то калину, що буде квітнуть, то край хати посадить хмелю, мов зелену

м'яку постелю.

Тепер у неї дещо інший погляд на життєві цінності: «Геть не тішать дарунки коштовні, подаруй мені місяць у повню... Я не хочу в долоні синицю - журавля виглядатиму з неба...». А ще - роздуми, сучасний погляд на паралельні світи і лабіринти долі й думок, що дало назву цьому виданню.

Майже сімдесят сторінок книги - це сімдесят виважених почуттів та ніби й висновки із всього сказаного: «Життя одне. І треба просто жити. Не шкодувати про вчорашній день». І ще одне: то що ж все-таки людині треба для щастя? Дійсно, мабуть, не коштовності, а підтримка рідної людини, мирне небо і сонце, нетануче коло друзів і «спогадів ніжна вуаль, щоб світ залишався навколо, неначе священна скрижаль».

Хочеться лише побажати Ларисі Іванівні, аби ще довго-довго не зраджувала муза і струменіла із щирого жіночого серця її Величність Поезія. Тим більше, що й сама вона сповнена нових задумів і вважає, що поет - це «той, хто не може уже не писати, хоч йому пекло, хоч йому грати. Той, в кого завжди вітрила напнуті - їх не зламати і на розпутті!».

Що ж - в добрий час! У добру годину!

**Єва ХУТКА,
снт Володимирець.**